

Sygn. akt V KK 422/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 9 lutego 2023 r.,
w sprawie **A. P.**
skazanego z art. 288 § 1 k.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 1479/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi
z dnia 9 lipca 2021 r., sygn. akt V K 176/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu – adw. T. B. Kancelaria Adwokacka w Ł. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złotych osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

A. P. został oskarżony o to, że w okresie od 9 marca 2020 r. do 10 marca 2020 r. w Ł. dokonał uszkodzenia mienia w samochodzie marki R. [...] o nr rej. [...] w ten sposób, że kilkakrotnie porysował nieustalonym narzędziem powłokę lakierniczą powodując straty o łącznej wartości 1050 zł na szkodę A. P., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 9 lipca 2021 r., sygn. akt V K 176/21, uznał oskarżonego A. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wypełniającego dyspozycję art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 35 (trzydziestu pięciu) złotych.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i zarzucając obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.; art. 5 § 2 k.p.k.; a także obrazę przepisów prawa materialnego – art. 288 § 1 k.k.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu albo o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 1479/21 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego zaskarżając go w całości i zarzucając obrazę art. 433 § 1 k.p.k., art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 w zw. z art. 404 § 1 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku i brak jego uchylenia, pomimo tego, że Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 433 § 1 k.p.k. zobowiązany był wyjść poza granice jego zaskarżenia i ostatecznie uchylić wyrok sądu pierwszej instancji, z uwagi na fakt, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza wskazana w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. bowiem rozprawa w dniu 23 kwietnia 2021 r. prowadzona była przez SSR L.L., zaś kolejna rozprawa, która odbyła się w dniu 29 czerwca 2021 roku przeprowadzona została przez SSR L. C. co oznacza, że doszło do zmiany składu sądującego, a tym samym sędzia wydająca wyrok, nie była obecna na całej rozprawie.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem, na posiedzeniu, w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego strona może wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy **kasacji wywiedzionej z powodu bezzwzględnych przyczyn odwoławczych**.

Z akt sprawy wynika, że rozprawa w dniu 23 kwietnia 2021 r. prowadzona była przez SSR L. L. (por. protokół rozprawy k. 85), zaś kolejnej rozprawie, która – po przerwie - odbyła się w dniu 29 czerwca 2021 r., przewodniczyła SSR L. C., przy czym w protokole zawarto stosowną adnotację, iż: „skład sądu nie uległ zmianie” (protokół rozprawy k. 88). Mogłoby zatem wydawać się, że trafnie został w kasacji podniesiony zarzut wskazujący na uchybienie o charakterze bezzwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. a polegające na wystąpieniu sytuacji, w której „choćby jeden z członków składu sądu nie był obecny na całej rozprawie”.

W odpowiedzi na kasację prokurator wskazał jednak, iż sędzia L. L. i sędzia L. C. to ta sama osoba, bowiem sędzia L. L. w dniu [...] 2021 r. zawarła związek małżeński i przyjęła nazwisko męża. Konsekwencją tego stanu rzeczy była nie tylko zmiana nazwiska w protokole, ale także zmiana wyglądu podpisu sędziego w formie parafy. Stanowisko prokuratora znajduje potwierdzenie w aktach sprawy, tj. w piśmie z dnia 13 lipca 2022 r., gdzie Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi udzielił analogicznej informacji Sądowi Okręgowemu w Łodzi (k-217). Obrońca skazanego, mimo doręczenia mu odpowiedzi prokuratora na kasację, nie odniósł się do przedstawionego w niej stanowiska. Wobec powyższego należało uznać, że wywiedziona przez obrońcę skazanego kasacja, o ile wskazuje na zaistnienie bezzwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Najwyższy zasądził koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w wysokości 442,80 w tym 23% stawki VAT, tj. na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.68). Wprowadzie w wyroku z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt SK 78/21, Trybunał

Konstytucyjny stwierdził, iż § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18, ze zm.) są niezgodne z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że wskazane w nich stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru. Jednak zakwestionowane przepisy dotyczą jedynie opłat w sprawie objętej śledztwem, a także opłat przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym lub przed wojskowym sądem garnizonowym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.